

Nr 35.

Av herr **Sehlin**, om anslag utöver vad Kungl. Maj:t begärt för beredande av möjlighet till skolgång för vissa barn inom Hotagens och Frostvikens församlingar.

I årets statsverksproposition har Kungl. Maj:t under åttonde huvudtiteln begärt ett anslag av 3,000 kronor för beredande av möjlighet till skolgång för fattiga, på längre avstånd från skola boende skolpliktiga barn, boende inom Hotagens och Frostvikens församlingar. De förhållanden, som motivera denna hemställan, förefinnas även på andra orter inom Jämtlands län, och ansökningar om sådant bidrag ha också ingått till Kungl. Maj:t även från andra skoldistrikt. Inom åtskilliga fjällförsamlingar, både i Jämtland och Härjedalen, äro svårigheterna att kunna bereda de skolpliktiga barnen nödtorftig skolundervisning synnerligen stora. Här och där uppe i de milsvida skogarna uppe i fjällbandet ligga små byar med fyra à fem skolpliktiga barn. I allmänhet befinna sig dessa byars inbyggare i mindre goda ekonomiska förhållanden och ofta få de vidkännas extra utgifter för vägar, postbärning m. m. Barnens föräldrar kunna därför i många fall icke själva bekosta deras inackordering för skolgång, och församlingarna, som äro skattebetungade intill bristningsgränsen, kunna svårigen lämna bidrag för detta ändamål, därför blir också ofta förhållandet, att dessa byars barn få undervisning endast några veckor om året i en skola av den sämsta undantagsformen, men ofta händer även, att de i dessa lärarebristens tider icke få någon skola alls.

Det enda sättet att bereda något så när normal skolgång för sådana fattiga barn i obygden synes mig vara att genom statsbidrag för inackordering göra det möjligt för dem att besöka folkskola med tillfredsställande skolformer. Därmed kunna de också erhålla den utbild-

ning, som är nödvändig för att med framgång kunna deltaga i den undervisning, som fortsättningsskolorna avse att giva. Det sker en orätt mot dessa barn, som icke alls ha några bildningstillfällen i övrigt, då de icke ens få den allra nödtorftigaste skolbildning. Det är statens plikt att hävda barnets rätt, även om barnet råkar vara ett fattigt barn långt borta i obygderna. Vid lärarmöten och sammanträden med skolråd och lärarpersonal har man också lagt mig på hjärtat att söka göra något för att underlätta dessa barns skolgång.

Det kan också förutsättas, att en församling, som erhåller möjlighet att inackordera de skolpliktiga från någon eller några av sina småbyar, skulle kunna reda sig med någon lärarkraft mindre, och detta innebär givetvis även för staten en vinst, som i någon mån kompenserar de bidrag, som lämnas.

På grund av vad jag sålunda framhållit får jag hemställa,

att riksdagen utöver de 3,000 kronor, som Kungl. Maj:t begärt för beredande av möjlighet till skolgång för fattiga, på längre avstånd från skola boende skolpliktiga barn inom Hotagens och Frostvikens församlingar, måtte på extra stat för år 1922 anvisa ytterligare 5,000 kronor, att enligt de bestämmelser, Kungl. Maj:t kan finna gott meddela, för ovan angivna ändamål fördelas bland församlingarna inom Jämtlands län, inom vilka behov därav förefinnas.

Stockholm den 18 januari 1921.

Carl Sehlin.
